

СТУДИЯ IV

ВРЕМЕНАТА НА ЕЗИЧНИЦИТЕ

Какво представляват времената на езичниците? – Тяхното начало; Продължителността им; Краят им 1914 г. сл. Хр. – Съпътстващи събития. – Събития, които ще последват. – Буквално и символично време. – Забележителен образ. – Сегашни значения. – Божието царство ще премахне езическото управление. – Затова е организирано преди да настъпи края му. – преди 1914 г. сл. Хр. – Защо му се противопоставят езическите царства – Кога и защо накрая всички ще го приемат с радост. – „ Желаното на народите ще дойде”

(Тъй като темата, която се разглежда в тази студия е тясно свързана със студия XIII от том първи , читателят ще бъде подпомогнат, ако първо направи преговор на нея, преди прочит на тази глава)

„ Йерусалим ще бъде потъпкан от езичниците докато не се изпълнят времената на езичниците”. -Лука 21:24

Терминът „ времената на езичниците” е приложен от нашия Господ към интервала от земната история- между премахването на образното Божие царство, царството на Израел (Йезекил 21:25-27) и въвеждане и установяване на първообраза му – истинското Божие царство, когато дойде Христос и „бъде прославен от светиите си и възхваляван от всички, които ще вярват в онзи ден.”

През този интервал от време, заемната власт ще бъде упражнявана от езически правителства, а Израел по плът и по дух, ще се подчинява на тези власти до изтичане на времето им. Докато Бог не одобрява, нито препоръчва тези управления, в същото време признава властта им. С други думи, за мъдра цел позволил властта им за определено време.

Първоначално властта над земята била дадена на Адам, за да я подчини, владее и управлява справедливо (Битие 1:28). Адам не успял да направи това и властта, загубена, поради греха му, била отнета. След това, контролът бил прехвърлен на ангелите. Обаче вместо да въздигнат падналата човешка раса, някои от тях „не опазили първоначалното си състояние” и изпаднали в прегрешение. След потопа, Бог обявил на Авраам целта си, да даде необходимата помощ на грешната, умираща човешка раса, чрез потомството му, като въздигне изсред тях един велик Освободител, Управител и Учител, казвайки: „ В твоето семе ще се благословят всички земни племена”.

Това е най- ранното предложение за универсална националност на земята. Това предложение, идващо от Бога, включвало специална пригоденост, особено превъзходство на този Управител, който щял да бъде по- горе и над всички и че ще бъде от полза на цялото човечество да му се подчини. Без съмнение, обещанието на Авраам изпълнило сърцата и умовете на потомството му Израил и било добре познато без съмнение на роднините им моавци и едомци. Твърде вероятно е подобна национална надежда да стане известна и на други народи; и като е известна, да породи гордост да бъдат главна нация и да имат универсална власт, като във всички случаи бъдат способни да управляват, учат и благославят народите както членовете на Авраамовото потомство.

Израелската надежда за постигане на универсална власт, не по избор на народите, а по Божий избор, власт, предоставена в тяхна полза, изглежда, че тази тяхна надежда се разпространила и по другите народи. При всички събития намира, че езическите царе и народи приели владенията си като милост от боговете, които почитали, и същата мисъл се прикрепва към всеки дребен управител и княз, както и към по-властните царе и императори, без оглед на това колко са слаби умствено или физически и без оглед на това колко порочни и неподходящи са да управляват себе си или другите. Те са обзети до почти налудничава степен от идеята, че Бог специално ги е избрал със семействата им да управляват и „благославят“ (?) цялата земя. Тази теория, която е приета от народните маси е изобразена на медали, монети и държавни книжа, с думите „ Цар..... по Божия милост.“

По такъв начин, докато Израел очаквал и се надявал на обещаното владение над земята и често предполагали, че са почти достигнали реализирането ѝ, особено в частност при царете Давид и Соломон, желанието за универсална империя обхванало и другите народи. И когато Бог отнел короната от Израел, решил да позволи на езическите царства да вземат контрол и да опитат да управляват света, докато дойде истинското обещано Семе, което да вземе властта. По такъв начин, света да научи, че усилията му за самоуправление (в сегашното му грешно състояние) са неуспешни. Както дал властта, изгубена от Адам на ангелите, за да се демонстрира неспособността им да управляват и благославят света, така сега предал тази власт на езичниците и им позволил да опитат различни методи, неподпомагани от него. Бог позволил различните **експерименти**, като необходими и много ценни уроци, изпълвайки междинното време до идването на Божия Помазаник, който е в

правото си да вземе властта и осъществи всичките си милостиви цели.

Тъй като Израел по плът бил образ на духовния Израел, Евангелската Църква, която също е наречена в този по-висш смисъл „ Царско свещенство и свят народ” (1 Петрово 2:9), която в определено за това време ще управлява и благославя всички народи, така че тяхното царство в известен смисъл, било образ на Царството на Христа. Междувременно, когато дойде определеното от Бога време да обърне земната власт и да я предаде под управлението на езичниците, било правилно да се очаква първо да се отнеме образната корона от Израел и да не бъде признато вече образното царство на Израел. Това Бог направил, като заявил, че те са **доказали, че са неподходящи** за издигане към универсална власт, защото са станали покварени, суетни и празни идолопоклонници, пропорционално на придобитата национална определеност. Това станало в дните на Цар Седекия и Божествения декрет бил изявен с думите на Пророка: ”Снеми митрата и свали короната; тя няма вече да бъде такава, възвиси смирения, а смири възвисения. Аз ще я катурна, катурна, катурна и това няма да трае, докато дойде онзи, на когото принадлежи; и на него ще я дам”.- Йезекил 21:24-27.

Обръщането на короната или владичеството се осъществило. Първо тя била обърната към Вавилон, след това към Мидоперсия, после- към Гърция и накрая към Рим. Характерът на тези империи, така както това е записано на страниците на историята, намираме, че се съгласува напълно с пророческите описания, така както са обрисувани във видението на Навуходоносор на големия образ и във видението на Даниил за четирите звяра. Това преобърнато състояние на израелско владичество щяло да продължи докато

Христос, верния наследник на трона на Израел и цялата земя, който я купил със собствената си скъпоценна кръв, ще дойде и ще вземе властта. Негова, както видяхме, ще бъде петата Световна империя на земята, Божието царство, над всички небеса. Но без да предхожда четирите владичества, които били позволени за определено време и затова признати, макар и неодобрени. То ще бъде одобрено и установено от Бога като негово представителство на земята. То ще бъде Божие царство, Царство на Помазаника на Бог Йехова. То ще бъде установено постепенно през великото време на скръб, с което ще завърши Евангелския век и в средата на който сегашните власти, в края на краищата, ще бъдат погълнати, като преминат през голямо объркване.

В тази глава представяме Библейско доказателство, че пълния край на времената на езичниците, пълният край на временното им управление ще бъде 1914 г. и че тази дата ще бъде разпадането на управлението на несъвършените хора. И наблюдавайки, ако това се окаже твърдо установен факт от Писанията, то това ще докаже че:

- На първо място, на тази дата, Царството Божие, за което нашия Господ ни учи да се молим, казвайки : „Да дойде Царството ти”, ще поеме контролът , ще бъде установено след кратко време стабилно над земята, върху руините на днешните институции.
- На второ място, ще докаже, че този, чието право е да поеме властта, ще присъства като нов Управител на земята; и не само това, но то също ще докаже, че той ще присъства за известен период от време преди тази дата; защото премахването на езическите управления е директно причинено от него с разбиването им на парчета, като гърнчарски съдове (Псалм

2:9, Откр. 2:27) и установяването на тяхно място на собственото му справедливо управление.

- На трето място, ще докаже, че известно време преди разгромването, последния член на признатата Църква на Христос, „ Царското свещенство“, „ Тялото на Христос“, ще бъде прославено с Главата; защото всеки член ще царува с Христа, като бъде с него сънаследник на Царството, което не ще бъде напълно „установено“, без всеки член да заеме мястото си.
- На четвърто място, ще докаже, че оттогава насетне, Йерусалим не ще бъде потъпкван от езичниците, но ще се въздигне от праха на Божествената немилост, защото „Времената на Езичниците“ ще се изпълнят или завършат.
- На пето място, ще се докаже, че около тази дата или по- рано, слепотата на Израел ще започне да се премахва, „защото слепотата им е частична“ и ще продължи само „докато се изпълни числото на езичниците“ (Рим. 11:25) или с други думи, докато пълния брой на езичниците, които ще бъдат членове на Тялото или Невестата на Христос, ще бъдат напълно избрани.
- На шесто място, то ще докаже, че великото „ време на скръб, каквато не е имало, откакто съществува народ на земята“, ще достигне кулминацията си в широко световно царство на анархията и едва тогава народите ще се научат на мир и че Йехова е Бог и ще бъде издигнат над земята. (Пс. 46:10). Условиата, изразени на символичен език като бушуващи морски вълни, стопяваща се земя, падащи планини и изгарящи небеса, ще преминат и „ Ново небе и нова земя“ с миролюбиви благословения ще започнат да се признават от

тласканото от скръб човечество. Но Помазаният от Бога и неговата праведна и справедлива власт ще бъдат първо признати от обществото на Божиите чада- класът представен с букви „м“ и „т“ на Картата на вековете. (Виж също стр. 235 до 239 на т. I); и след това в от Израел по плът и най- накрая от човечеството.

- На седмо място, това ще докаже, че **преди тази дата**, Божието царство, с организирана власт, ще бъде над земята и тогава ще порази и удари Езическия образ (Даниил 2:34) – и напълно ще унищожи властта на тези царе. Неговата власт и управление ще бъде установена, , колкото бързо се съкрушават и разпръскват различните влияния и представителства на „ властите, които били” – граждански и църковни- желязо и кал.

НАЧАЛОТО НА ВРЕМЕНАТА НА ЕЗИЧНИЦИТЕ, 606 ПР. ХР.

Думите на нашия Господ: „Докле се изпълнят **времената*** на езичниците”,означават, че времената на езичниците имат определена продължителност; защото не може да се каже, че неопределен, неограничен

период може да бъде изпълнен. Така че управлението на езичниците има начало, **ще трае** определено време и ще завърши в определено време.

Началото на времената на езичниците е ясно посочено в Писанията. Оттук следва, че ако те ни дадат също продължителността на фиксирания период или времето на

езическото владичество, ще можем с положителност да знаем кога то ще приключи. Библията ни дава също и този фиксиран период, който трябва да се изпълни; но е бил даден по такъв начин, че той да не бъде разбран, когато бил написан, нито преди изтичане на времето и историческите събития да излеят светлината си върху него и даже тогава бил разбран само от наблюдаващите, които не били претоварени със светски грижи.

Библейското доказателство е ясно и силно, че „Времената на езичниците“ е период от 2520 години, започнал от 606 г. пр. Хр. и до, включвайки, 1914 г. Допускането на световната власт на езическите правителства, както вече видяхме, започнало с Навуходоносор- не когато започнало царуването му, а когато образното Божие царство преминало и владичеството на целия свят минало в ръцете на езичниците. Затова датата за началото на „Езическите времена“ е определено белязана по време, когато била отнета короната на образното Божие царство от последния им цар Седекия.

Според думите на пророк Йезекил 21:25-27 (короната била отнета от Седекия), а Йерусалим бил обсаден от армията на Навуходоносор и оставен в развалини. Така той останал в продължение на седемдесет години до възстановяването му в първата година на цар Кир (2-ра Летописи 36:21-23). Въпреки че тогава Израил бил съграден на ново и пленниците се върнали, до ден днешен Израил никога нямал друг цар, въпреки че били възстановени в собствената им земя и лично освободени от Кир. Като народ, те били подчинени последователно от перси, гърци, римляни, под игото на по-късните те били, когато било Първото идване на нашия Господар, когато Пилат и Ирод били наместници на римския Цезар.

Предвид тези факти, намираме веднага началната дата на Времената на езичниците, когато започнало владичеството им, защото първата година от царуването на Кир е много ясно фиксирана дата. И двете, светската и религиозната история, в забележително

*На гръцки думата преведена тук като „ времена” е **кариос**, което означава **определено време** . Същата дума е преведена „времена” в следните пасажи: Марко 1:15; 1 Тим. 6:15; Откр. 12:14; Деян. 3:19, 17:26 . Думата „годишно време” в Деян. 1:7 е от същата гръцка дума.

единодушие се съгласяват с Птоломеевия канон, който я поставя в 536 г. пр. Хр. А ако 536 г. била годината, в която завършило седемдесетгодишното запустение на Йерусалим, то следва, че царството им било разрушено точно седемдесет години преди 536 г. пр. Хр., т.е. $536+70=606$ г. пр. Хр. Това ни дава началната дата на Времената на езичниците- 606 г. пр. Хр.

Признавайки Божието позволение на властта на световните или езически управления, знаем, че те не само ще паднат и ще бъдат преобърнати, както и наследени от Христовото царство, когато „ времената им” ще изтекат, но също и Бог не ще им отнеме властта и я даде на Помазаника си, докато не изтече тяхното позволение за властване- „докле се изпълнят Времената на езичниците”.

Междувременно сме предпазени от фалшивата идея, в която Папството подвело света: че Божието царство било **установено** в деня на Петдесетницата и още по- пълно установено, когато, както се твърди, Римската империя била обърната към Християнството (

към Папството) и така то се добрало както до светската, така и до духовната власт на света. От пророчеството за Времената на езичниците виждаме, че това твърдение на Църквата на Рим, което било повече или по-малко подкрепено от Протестантите, е фалшиво. Виждаме, че онези народи, които Папството и Протестанството определят като християнска нация, чиито владения наричат „християнство“ (Христово царство) всъщност не са такива. Те са светски царства и докато времената им не се изпълнят, Христовото царство не може да вземе контролът. То обаче ще бъде организирано и приготвено да направи това през малкото години, в които приключват Времената на езичниците, докато тези царства ще треперят, ще се разпаднат и изпаднат в анархия.

През Евангелския век, Христовото царство съществувало само в началния си стадий, в смирение, без власт или привилегия да царува- без короната, притежавайки само скиптъра на обещанието: непризнато от света и подчинено на властите, „които били“, езическите царства. А Наследниците на Небесното царство трябва да продължават така до времето, определено за тях да царуват заедно с Христа. През времето на Голямата Скръб, с което ще завърши този век, те ще бъдат въздигнати на власт, но тяхното праведно „**царуване**“ над света не ще бъде по-рано от 1915 г.-когато изтичат Времената на езичниците. Ето защо задължение на Църквата е да чака определеното за триумф време за славно царуване, да се пазят отделени от царствата на света като чужденци, пилигрими и странници; и като наследници на Царството, което идва, да центрират надеждите и амбициите си към него. Християните трябва да признаят истинския характер на тези царства и докато се пазят отделени от тях, ще им отдават

дължимия респект и подчинение, защото Бог им е позволил да управляват, както Павел учи: „ Всеки човек да се подчинява над властите, що са над него, защото няма власт, която да не е от Бога”- Рим. 13:1. Нито Израел по плът може да получи дългоочакваното наследство до това време, въпреки че са били предприети подготвителни стъпки, защото Бог не може да установи напълно нито земната, нито духовната фаза на царството си, докле не изтекат Времената на езичниците.

Короната (владичеството) била отнета от Божия народ, (от двете-духовното и плътско семе) докле не завършат Времената на езичниците- при славното присъствие на Месия, който ще бъде не само „Цар Юдейски”, но в онзи ден, „Цар на цялата земя”. Някои може да мисли, че отнемането на короната от Израел било нарушение на обещанието: „Не ще оскудее скипър от Юда, нито законоположник отсред нозете му, докле дойде Сило” (Бит. 49:10). Забележете обаче различието между **короната** и **скиптъра**, защото въпреки че короната преминала в дните на Седекия, скипърът, както ще видим, не ще се отдели преди да изтекат шестстотин тридесет и девет години- когато нашият Господ Исус от племето Юда и Семе на Давид по плът, бидейки одобрен от Бога, стане законен и единствен наследник на дългообещания скипър на земята.

Божие обещание на Авраам, подновено към Исаак и Яков било, че от потомството им ще произлезе великия Освободител, който не само ще благослови и издигне семейството им в света, но ще „ благослови ВСИЧКИ земни племена”. За известно време изглеждало, че Мойсей, великият Законодател и Освободител бил Обещаният, но той пророчески заявил на народа: „Пророк **като мене** ще ви издигне Господ, вашият Бог, измежду братята ви”, като

по такъв начин посочил, че той бил образ на онзи, който ще дойде; и Мойсей умрял. След това обещанието:” Скиптърът не ще липсва от Юда” разказвал за очакванията на това племе. И всички други племена, до известна степен верни на Юда, пропорционално на вярата им в Божиите обещания, очакват благославянето в определеното време, ако са в съюз с Юда.

Когато цар Давид произлезнал от обещаното племе, победите му довели до големи очаквания за пространно царство, чието влияние щяло да се разпространи и обхване света и **подчини** всички народи на Закона. А когато световно-известната слава на Соломон, мъдростта и величието му били на върха си, сигурно изглеждало, като че ли короната- **световната власт** била почти в техни ръце. Божието обещание към Давид, че от **плодовете на чреслата му**, ще се въздигне един, който ще седи на трона му завинаги, стеснило обещанието в племето на Юда до **едно семейство** и това семейство вече било на трона на Израел. А когато бил издигнат великият храм на Соломон и стотиците му певци и свещеници, това било внушителна гледка. Когато славата за мъдростта и богатството му намерили широкосветовна известност, когато царете му изпращали подаръци и търсели благоразположението му, и когато Савската царица дошла с подаръци да види този прочут и прекрасен цар, който цял свят признавал , не е чудно, че еврейското сърце се изпълнило с надежда и гордост от издигнатото семе на Авраам и благославяне на всички народи чрез него и изглеждало, че времето е наближило.

Тежко било разочарованието им, когато след Соломоновата смърт, царството било разкъсано и накрая напълно преобърнато, а народът, който очаквал да управлява и благославя всички народи, като Божий свят народ, бил отведен в плен във Вавилон: „ При

вавилонските реки, там седнахме и плакахме, като си спомняхме за Сиона” –Псалм 137:1

Но въпреки че короната била отнета, т.е. въпреки че властта да управляват дори себе си им била отнета, **правото** да управляват (скиптър), дадено първоначално като божие обещание, не било отнето, въпреки че световната власт била дадена на Навуходоносор и наследниците му, както това е илюстрирано в големия образ и от четирите зверове. Все пак, тя щяла да продължи само ограничен период от време. Първоначалното обещание на Израел трябвало да се изпълни- короната била отнета, но скиптър останал до идването на Сило. Това било посочено в заповедта против Седекия: „Снеми короната, ще я преобърна, **докле** дойде онзи, чието **право** е и нему ще я дам”.

Докато Завета , направен с Авраам, обещал управление и благославяне на света чрез семето му, завета на Закона, направен с Израел, децата на Авраам, ограничил Авраамовия завет, така че само такъв, който напълно и съвършено се покорява на Закона, ще може да твърди или да има някакво право на надежда за участие в управлението и благословията на Авраамовия завет. Този факт довел до образуването на фарисейската секта, които твърдели че изпълняват всяка подробност на Закона безупречно и „се надявали в себе си, че са **праведни** и презирали другите, наричайки ги „митари и грешници”, а себе си „ Авраамови чеда”, наследници на обещаната власт, която ще благослови света.

Ясното и силно учение на нашия Господ било отчасти насочено против грешките на фарисеите, които предполагали, че грижливото извършване на известни външни церемонии на Закона, било в пълно съгласие с буквата и духа му. Нашият Господ поучавал това,

което всички християни сега знаят, че когато се види в пълнотата му, Законът е толкова величествено съвършен, а човекът е толкова паднал и **несъвършен** и толкова обкръжен от изкушения отвън, както и от слабости отвътре, че никой не може да пази Закона съвършено, нито да претендира за Авраамовото благословение. Порицаването на фарисейството не трябва да бъде разбирано като възражение против усилията им да пазят Закона непорочно, което никой несъвършен човек не може да направи. Той ги обвинявал в лицемерие, в залъгване на себе си и другите с твърденията за съвършенство и святост, което те, както и другите можели да видят, че е само външно очистване, докато сърцата им били още нечисти и непосветени. Той ги порицавал, защото имали само вид на благочестие и почитали Бога само с устните си, докато сърцата им били далече от Бога, така че както нашия Господ и Павел заявяват, в същност никой от тях не можел или би могъл да пази Закона съвършено (Йоан 7:19, Рим. 3:20), въпреки че можели да се приближат до по-съвършено съблюдаване на изискванията, отколкото те правели.

Нашият Господ не само обявил в думи пълната важност на Закона, като казал: „Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с всичкия си ум, с цялата си душа и с всичката си сила, и ближния си, както себе си”, но и **илюстрирал** това с пълното си подчинение на Божията воля и план, като се отрекъл от всяко свое намерение, амбиция и от всяко себе изтъкване, вършейки най-сърдечно Божията воля с **цялото** си сърце, ум, душа и сила, като обичал и ближния ,както себе си- всичко това дори до **смърт**.

Изпълнявайки по такъв начин условията му, като се подчинил на Закона напълно, както никой от несъвършеното човешко семейство можел да направи, нашият Господ **станал наследник на всички**

благословения, обещани в Закона на Завета с Израел на планината Синай; и че било доказано, че той е Семето на Авраам, за когото се прилагало сега Авраамовото обещание. По такъв начин нашият Господ си осигурил **скиптър** (обещаното право или право на земната власт), който в продължение на векове бил обещан да стане заслужен и даден на някой от племето на Юда и семейството на Давид. Голямата награда, за която Израел се надявал, стремял и копнял в продължение на векове, най-сетне била спечелена от **Лъва(Силния)** от племето Юда, великият Миротворец, който дошъл. Той, който направил мир между Бога и човека чрез кръвта на кръста си, когато изкупил човечеството от осъждането на смъртта, което било върху всички, но когато също така вземе голямата си сила и започне да царува като Цар на Царете и Господ на Господарите, ще премахне злото и греха и ще установи мир върху сигурната основа на святостта: Той е Княз на Мира.

Когато скиптър **(правото)** на Завета преминал към нашия Господ Исус, Законът на Завета **завършил**, защото как би могъл Бог да предлага на други под някакви условия наградата, която Сило спечелил? От тук както Апостолът заявява:” Христос изтреби противния нам с постановленията Запис, който беше против нас и махна го отсред и прикова го на кръста”- Колосяни 2:14 .

По такъв начин „Князът на мира” осигурил на поданиците си едновременно прощаване на греховете и възстановление, както и установил вечно царство, основано на правда, което по друг начин не би могло да стане. Така било изпълнено предсказанието: „Скиптър не липсва от Юда, нито законодател между краката му (слабините) ,докле дойде Сило”. Тогава той ще се отдели от Юда, като бъде даден на „ Лъва (най-силния, най- високо издигнатото

духовно създание, Господ на славата) от племето Юда”, който сега приема скиптъра (или авторитетна титла) като Цар на Царете и Господ на Господарите.

Дори след седемдесетгодишния плен във Вавилон, когато някои се завърнали и построили отново Храма и стените на града, те имали респект към Божието обещание и „очаквали утешението на Израел”. Събраните от племето на Юда си спомнили, че законодателя, освободителя, великия Сило или миротвореца, ще дойде от това племе. Но уви! Когато Мирния , онзи, който направил мир и помирение за неправдата чрез кръвта на кръста дошъл, те го презрели и отхвърлили, очаквайки не велик Първосвещеник, а велик Генерал- Сило.

Получавайки скиптъра и „всяка власт” при възкресението си, поради покорството си дори до смърт, той ще възкреси първо разбира се Израел, но не Израел по плът, защото не са истински израелтяни онези, които са наречени така по плът, (Рим. 9:6). Сило, **наследникът** търси и намира чеда на Авраам по дух, такива, които споделят предразположение на вяра и подчинение, както от естественото му потомство, така и сред езичниците, за да бъдат „народ за името му” (Деян. 15:14) И **”след това ,** (след като събирането на избраната Църква е осъществено в жътвата или края на Евангелския век, при завършването на Времената на езичниците) той отново ще обърне благодатта си и ще съгради отново руините на Израел и също ще съгради и всички земни племена, на основа по- добра от тази, която някога е имало в човешките сърца.

Той,” чието право е да управлява”, също ще получи короната при завършването на Времената на езичниците и „нему ще се покорят народите” (Бит. 49:10). Скиптъра или титлата „ Всяка власт на

небето и на земята” му била дадена при неговото възкресение, но той очаква определеното от Отца време- границата на Времената на езичниците, преди да вземе голямата си власт и да започне славното си царуване. Виж. Откр. 11:17,18.

Докато продължаваме да разглеждаме доказателствата, показващи, че дължината им е 2520 години и завършват през 1914 г., нека помним вече намерената дата за началото на Времената на езичниците: 606 г. пр. Хр.

Не трябва да очакваме да намерим тази информация, изразена с много думи. Ако беше така, то тя щеше да бъде известна преди да настъпи необходимото време за това. Тя била изразена така, че да бъде скрита до „Последното време”.- Дан. 12:4,10.

Думите на нашия Господ: „Йерусалим ще бъде тъпкан от езичниците докле се изпълнят Времената на езичниците”, не само внушават мисълта за граница и определена продължителност на периода на езическото владичество, но също внушават мисълта, че въпреки духовния Израел по плът да бил подчинен на езическите власти, все пак някакси „времената” са свързани и отмерени върху земния град Йерусалим и домът по плът Израел. Налага се мисълта: възможно ли е Бог да е предсказал нещо, засягащо израелската история, което ни дава точната продължителност на тези „времена”, които има в предвид нашия Господ? Нещата стоят точно така.

Обръщайки се към книгата Левит, намираме записани благословения и проклетия от земен и светски характер. Ако Израел се подчинявал вярно на Бога, те щели да бъдат благословени над другите народи, ако не- ще ги постигнат определени злини. Заключение е заявено по следния начин: „

Ако не ме послушате и не вършите тези заповеди... ще поставя лицето си против вас и ще бъдете заклани пред враговете си и онези, които ви мразят, ще ви владеят и ще садите семето си напразно , защото враговете ви ще го ядат, „ Ако не ме слушате, но ходите противно на мене, то и аз ще ходя противно на вас и с ярост **ще ви накажа и аз седмократно за греховете ви**”- Лев. 26:17,18,24,28.

Заплашването за седмократно наказание е споменато три пъти. Различните наказания, споменати преди „седмократно” се отнасят до няколко пленничества на асирийци, моавци, мадаимци, филистимци и т.н и т.н., през всяко от които божията грижа продължава да е върху тях. Вземането- даването с тях било „ линия върху линия, правило върху правило, тук малко и там малко”. И все пак той държал на тях и когато се разкайвали и извиквали към него, той чувал и им отговарял, като ги освобождавал от враговете им. (Съдии 3:9,15). Но когато тези наказания не успели, той приложил седмократната си заплаха. Короната била вдигната за постоянно и Израел, както и целия свят, били подчинени на звероподобните сили за „**седем времена**”.

Връзката, в която „**седемте времена**”(повече, нататък и допълнително) били задействани сочи, че те включват последното и заключително наказание върху този народ, **след** като другите наказания не успели да ги променят постоянно. Седмократното наказание щяло да има определен ефект, като ги смири пред Бога и по такъв начин ги приготви да получат благословенията му. Затова седмократното наказание се отнася до **продължителността на времето**, при което езичниците ще ги управляват. Без съмнение нашия Господ имал предвид периода от „седем времена”, когато говори за Времената на езичниците.

Времето, когато по- малките пленничества и наказания отстъпили място на това последно велико наказание от „седем времена” било, както вече беше казано, когато последния им цар Седекия бил вдигнат. Оттук следва, че има наказание с голяма продължителност- предсказаните „седем времена” или 2520 години.

Думата „**време**” в Библията е употребена в смисъл на година, независимо от това дали годината е буквална или символична, но по времето, когато се произнеса някакво пророчество, не би могло да се знае дали **времето**, за което става дума е буквално или символично. Пророците издирвали прилежно , но не научили какво **време** или **вид време** (буквално или символично) означавал духът (1 Петрово 1:11). Така, както е употребена в пророчеството, **символичната** година е изчислена на базата на лунната година- дванадесет месеца от тридесет дни всеки- или триста и шестдесет дни- като всеки ден представлява година. Междувременно едно „време” или година, ако е символична, обозначава триста и шестдесет символични дни, а „седем времена” представляват две хиляди и петстотин и двадесет символични дни ($7 \times 360 = 2520$) или 2520 буквални години.

Въпросът, който възниква сега е: Буквални или символични са „седемте времена”? За колко години става въпрос? За седем години или за две хиляди петстотин и двадесет години? Отговаряме, че са символични времена- 2520 години. Те не биха могли да се разбират като седем буквални години, защото Израел има много пленничества с по- голяма продължителност: например те служили на царя на Месопотамия осем години (Съдии 3:8), на царя на Моав – осемнадесет години (Съдии 3:14), на Явин-двадесет години (Съдии 4:2,3), на филистимците един период от

четиридесет години и друг – от осемнадесет години (Съдии 10:7,8; 13:1), освен това и седемдесетте години във Вавилон. Тези всички периоди били далеч по- дълги от „седем времена“ или буквални години и все пак „седемте времена“ били споменати като най- последно, най- голямо наказание, което доказва, че се има в предвид символично, не буквално време, макар че еврейската дума, преведена „ седем времена“ в Левит 26:18,21,24,28 е същата дума, така преведена и в Даниил 4:16,23,25,32 , с изключение на това, че в Даниил е добавена думата **иддан**, докато в Левит е оставена да се подразбира. Особено е също, че е оставена да се повтори четири пъти. В случая с Навуходоносор , те били буквални години, но както все пак ще видим, както Навуходоносор, така и „седемте му времена“ били образни.

„ **Седемте времена**“ на унизяването на Навуходоносор (Дан. 4:16, 23, 26) се **доказало**, че са седем буквални години, защото в действителност се изпълнили така. По същия начин, унижаването на Израел и света под „властите, които били“, **доказало**, че седемте символични времена били две хиляди петстотин и двадесет години (2520 г.)- буквални. Но да се изпълни, на този период липсват двадесет и шест години (към момента на написване на този труд- 1889 г., б.пр.) и определени неща да заработят и посочат завършването на езическото владичество и началото на вечната справедливост и всички благословения към Новия Закон към Израел и към цялото стенещо човечество.

КРАЯТ НА ИЗРАИЛСКИТЕ СЕДЕМ ВРЕМЕНА

Този дълъг период „седем времена” или 2520 година наказание на Израил, е период на езическо владичество- „Времена на езичниците”. Тъй както вече посочихме , „ Времената на езичниците” започнали от 606 . пр. н.е. и щели да продължат 2520 г. и ще завършат в 1914 г. сл. Хр. Тогава ще се изпълнят благословенията, записани в по- късната част на същата глава (Левит 26:44,45), Господ ще си спомни и ще изпълни към Израел завета, направен от отците им.- Рим 11:25,27.

Това по- ясно може да бъде посочено по следния начин:

„Седем времена „ на Израелското наказание са 2520г.

Те започнали, когато властта била дадена

на езичниците, което както вече посочихме

станало през 606 г. пр. Хр. Следователно в 1 г. 606г.

от техния период отминали, а остатъкът ще

посочи датата _____

1914 г.

В доказателство, че ден за година е Библейската практика в символичното пророчество, ще цитираме изпълнени следните инстанции:

А) - съгледвачите скитали четиридесет дни, търсейки Ханаан, образ на четиридесет годишното скитане в пустинята на Израел. (Числа 14:33,34)

Б) Когато Бог обявил на Израел чрез Йезекиил период на бедни, пророкът го символизира така: "Дадох ви ден за година" (Йез. 4:1-8)

В) В забележителното и почти изпълнено пророчество на Даниил (Дан. 9:24-27), разгледано в предишната глава, в която е показано времето на помазването на нашия Господ, а също и седемте години на милост за Израел след това, по средата на които Месия бил „посечен“, също е използвано символично време. Всеки ден от седемте символични седмици представлявал година и се изпълнило точно така.

Д) Пак в Даниил 7:25 и 12:7 периода на триумф на Папата е даден като три и половина времена, а това знаем (и ще покажем в този том) било изпълнено през 1260 г.($360 \times 3.5=1260$). Същият период е споменат в книгата „Откровение“: в глава 12:14 е назовано като три и половина времена ($360 \times 3.5=1260$); в глава 13:5 е назовано 42 месеца ($30 \times 42=1260$); и в глава 12:6 е наречено хиляда двеста и шестдесет дни.

Изследването на тези пророчества ще бъде разгледано подробно нататък. Сега се задоволяваме да отбележим, че използването на думата „време“ се съгласува навсякъде със сегашната употреба на този термин, но че в символичното пророчество „време“ е символична година от триста и шестдесет години, а факта, че три и половина времена, приложени като мярка на триумфа на отстъпническата църква, бил изпълнен за хиляда двеста и шестдесет години, установява принципът, върху който за изчислени седемте времена на езическата власт ($360 \times 7= 2520$) и доказват края им през 1914 г., защото ако три и половина времена са 1260

дни (години), седем времена ще бъдат точно период два пъти по-дълъг, а именно 2520 години.

Ако израелските „седем времена“ са изпълнени в буквално време (седем години), благословенията, които им били гарантирани от Божият безусловен завет с отците им, ще трябва да ги последват (Виж Лев. 26:45, Рим. 11:28). Случаят обаче не бил такъв. Те все още не са се радвали на тези обещани благословения, а Завета не ще се изпълни, казва ап. Павел (Рим 11:25,26) докато избраната Евангелска църква, Тялото на Христа, не се усъвършенства, както техния спасител, чрез което Завета ще влезне „в действие „: Но този ще бъде Завета, който ще направя с Дома израелев след **онези дни** (т.е. **седемдесетте времена** на наказание), говори Господ: аз ще положа закона си във вътрешността им и ще го напиша в сърцата им и аз ще бъда техния Бог и те ще бъдат мои люде и няма да учат всеки ближния си и всеки брата си и да казват, Познайте Господа, защото всички ще ме познаят, от малкия им, до големия им, говори Господ, и греха им не ще помня вече” (Йер. 31:33.34; Евреи 10:16,17) и в онези дни (дните на милост, следващи седемте времена на наказание) не ще говорят вече : Отците ядоха кисел и зъбите на чедата оскомняха, но всеки ще умира за беззаконието си, всеки човек, който изяде кисела, неговите зъби ще оскомнеят” – Йер. 31:29,30.

Възстановлението в края на седемдесетте години във Вавилон, не било освобождение от езическо управление, защото винаги след това били подчинен народ. Възстановлението просто служело да държи заедно народа, на който щял да бъде представен Месия. Това щяло да стане, когато езическото управление вече държало в подчинение Израел и с оглед на този факт нашия Господ заявил, че те ще продължат да бъдат тъпкани, докато се изпълнят или

осъществят времената на езичниците. Светът е свидетел на факта, че наказанието на Израел под властта на езичниците продължило след 606 г. пр. н.е. и още продължава и няма причина да очакваме националното им реорганизиране по-рано от 1914 г., границата на „седемте времена“- 2520 години. С приближаване края на националното им наказание, можем да видим забележителни указания, че безплодното смокиново дърво започва да се развива, сочейки че зимата на злото приключва и се приближава Хилядогодишното лято, което напълно ще ги възстанови в обещаното им наследство и национална независимост. Факта, че сега има големи приготовления и очаквания за завършване на Израел в собствената им земя е силно обстоятелствено доказателство, потвърждаващо това учение на Писанията. Колкото до значението на това събитие, виж том 1, стр. 286-298.

ДРУГА ЛИНИЯ НА СВИДЕТЕЛСТВО

Друг възглед за Времената на езичниците е представен от Даниил 4 гл. Тук първоначалната власт на човека върху цялата земя е отнета, а сигурността на Възстановяването ѝ, което ще започне в края на Времената на езичниците е илюстрирано силно от съня на Навуходоносор.

В съня си Навуходоносор видял: „Ето, дърво сред земята и височината му- голяма. Това дърво стана голямо и яко и височината му стигаше до небето и се гледаше до краищата на всичката земя. Листата му бяха хубави и плодът му- много и в него имаше храна за всички. Под сянката му почиваха полските животните и уклоните му пребиваваха птиците небесни и от него се хранеше

всяка плът. Видях във виденията в главата си на леглото си и, ето, свят страж слезе от небето и викна със силен глас и рече така: Отсечете дървото и изсечете клоните му; изтърсете листата му и разпръснете плода му, да бягат животните от под него и птиците от клоните му; обаче оставете в земята пъна с корените му в сред полската трева и то с железен и меден обръч наоколо , и нека се мокри с небесната роса и нека участва му бъде с животните в тревата на земята.; нека му се измени човешкото сърце и нека се замени с животинско и така нека минат над него седем времена . Тая присъда е по заповед от стражите и делото на думата на светиите, за да знаят живите, че Всевишния владее над царството на човеците, дава го комуто ще и поставя над него най- нищожния между човеците.”

Това забележително дърво в славата и красотата си, представлявало първата власт на земята, дадена на човешкия род и неговия представител и глава Адам, на когото Бог казал: „ Плодете се и множете се и напълнете земята, и обладайте я и владейте над рибите морски и над птиците небесни и над всяко животно, което се движи по земята.,, (Бит. 1:28). Първоначалната слава на човека и властта, която му била дадена, били наистина сублимни и били наистина върху цялата земя, да благославя, храни и подслонява всички живи същества. Но когато грехът влезнал, тази заповед отсякла дървото и славата и красотата на човешкото управление били отнети; и по- низшите творения не намерили вече убежище и закрила под негово влияние. Смъртта отсекла голямото дърво, разпръснала плодовете и листата му и оставила по- нисшото творение без своя господар и владетел.

Що се отнася до човека, цялата сила за възстановяване изгубеното владичество безнадеждно изчезнала, но от Божествена гледна

точка не било така. Владичеството първоначално излезнало от неговия план, макар че било негов скъпоценен дар; и макар че Той бил заповядал да се изсече, все пак коренът- Божията цел и план за възстановление- продължила, въпреки че била вързана със здрави вериги, така че да не поникне, докато не настъпи божествено определеното време.

Както в съня образа се променя, от пън на дърво в човек, пропаднал и доведен до дружба и подобие на зверовете с цел детрониране и всичката му слава изчезнала, така виждаме човека паднал, деградирал господар на земята и славата и властта му- изчезнали. Дори след като присъдата му отминала, човешкият род имал останала част от зверовете и човешкото сърце станало животинско и деградирало. Колко поразителна е картината, когато разглеждаме настоящето и минало полуцивилизовано и свирепо състояние на огромната маса на човешкия род и че нищожното малцинство, което се стреми да преодолее тази деградираща тенденция, успява само в ограничена степен, с голяма борба и непрекъснато усилие. Човешкия род трябва да остане в деградиралото си състояние, под властта на злото, докато бъде научен урока, че Всевишния управлява човешкото царство и го дава на когото пожелае и докато хората са в това деградирало състояние, Бог позволява някои от най- низките характери сред тях да ги управляват, та настоящето им горчиво преживяване да докаже в бъдеще, че е опит от голяма полза.

Наистина в обяснението на Даниил ни е казано, че „ всичко това се случи на цар Навуходоносор” и че в това духовно болно, деградирало,звероподобно състояние, той се скитал сред зверовете, докле преминат над него **седем времена** (седем буквални години в неговия случай). Данииловото обяснение на

съня се отнася само до изпълнението му върху Навуходоносор; но фактът че сънят, интерпретирането и изпълнението му са толкова грижливо свързани тук, е доказателство за предмета (целта) на разказа. А забележителното ѝ прилагане, като илюстрация на Божествената цел, подчиняване на целия човешки род под властта на злото, за наказание и поправление, та в определеното време, Бог да може да възстанови и установи правда и вечен живот, които той ни гарантира, като това се подразбира от образа.

Изпълнението на съня с Навуходоносор е особено забележително, когато си спомним, че той е бил поставен за управляващата **Глава** на човешкото владичество (Даниил 2:37,38) и като Господар на земята, бил адресиран от Пророка с почти същите думи, с които Бог се обърнал към Адам: „ Ти си ,царю, цар на царете, защото Бог небесний ти даде царство, сила, крепост и слава и на всяко място, където живеят човешките синове, дето живеят земните зверове и птиците небесни, даде в ръката ти и те постави господар над всички тях.” (Даниил 2:37,38; Сравни с Битие 1:28). След това, поради грях, Навуходоносор получил „седем времена „ на наказание, след което разума му започнал да се възвръща и властта му била възстановена. Той бил установен в царството си и му било определено владичество, след като получил необходимия урок, за който той говори със следните думи:

„ В края на тези дни аз, Навуходоносор повдигнах очите си към небето и умът ми се върна в мене като благослових Всевишния и похвалих и прославих Онзи, който живее до века; на когото властта е власт вечна и царството му - от род в род и всичките земни жители пред него се смятат за нищо; и според волята си той действа между небесната войска и между земните жители; и никой не може да спре ръката му или който да му говори : Що правиш ти?

В това време, когато разумът ми се възвърна, възвърнаха ми се славата на царството, и величието , и светлостта ми; защото везирите ми и големците ми ме търсеха и утвърдих се на царството си, и ми се притури превъзходно величие. Сега аз, Навуходоносор, хваля, превъзнасям и славя Небесния Цар; защото всичко, що върши е правда и пътищата Му са справедливи; и Той може да смири онези , които ходят горделиво.”

Деградацията на Навуходоносор била образ на деградацията на човека под звероподобни правителства през седемте символични времена или години – година за ден- 2520 години- от неговия ден насетне и нека видим, че това съответства точно на седемте времена, предсказани на Израел, които, както вече видяхме, завършват през 1914 г., защото при властването на Навуходоносор, Израил бил отведен в плен във Вавилон, когато короната на Божието царство била отнета и започнали седемте времена.

Това е в съвършена хармония с това, че Бог при представяне правителствата на езичниците, ги портретира пред Даниил, като диви зверове, докато Божието царство при завършването им, е представено като дадено на **един подобен на Син Человечески**.

Освен ако по такъв начин се предвещава деградацията и продължителността на Времената на езичниците, ние не знаем за някаква друга причина за записване на това късче от историята на езическия цар, освен че седемте години на деградацията му илюстрират напълно понижението на човека. Това е безспорен факт. Бог обещал Възстановяване на земната власт, след като човечеството научи известни големи уроци, това също е безспорен факт. Седемте символични времена на езичниците (2520 години) завършват точно в точката, когато човечеството ще научи за

собствената си деградация и за сегашната си неспособност да управлява успешно света и ще бъде готово за Божието царство и власт, това е трети факт.

Пригодността на илюстрацията подсилва убеждението, че седемте години на Навуходоносор, докато се изпълнили буквално лично за него, все пак имат по-велико и по-широко значение, като образ не седемте символични времена на езическото владичество, което той представлявал.

Точната дата на навуходоносоровата деградация не е обявена, но това не е и от значение, защото в периода на деградацията му е изобразен целия период на езическо владичество, което започнало, когато короната на образното Божие царство била отнета от Седекия. То било звероподобно още от самото си начало, а времената му са преброени, границите му са поставени от Бог Йехова и не могат да бъдат преминати.

Колко ободрителна перспектива се явява пред погледа ни към края на седемте времена! Нито Израил, нито човешкия свят, представен от този народ ще бъдат повече тъпкани, потискани и лошо управлявани от звероподобни езически сили. Тогава на земята ще бъде установено Божието царство и неговия Христос и Израел и целия свят ще бъдат благословени под праведния му и справедлив авторитет. Тогава корена на обещанието и надеждата, посадени първо в Едем (Битие 3:15) и възродени през Потопа и присъдени на Израил-образния народ (Бит. 12:1-2) ще настъпи и процъфти отново.

То започнало да напъпва при Първото идване на нашия Господ, но определеното време не било настъпило за него да процъфти и донесе благословените плодове на възстановяването на всички

неща. Но в края на Времената на езичниците, не ще липсват сигурните белези на пролетта и богата ще бъде лятната плодородност и славна ще бъде есенната реколта, която ще бъде ожъната с радост във вековете на слава, които ще последват. Тогава първоначалният господар на земята, възстановен с разум, ще бъде напълно обновен с добавено превъзходство и слава, както е в образа, и ще слави, възхвалява и почита Небесния Цар.

Вече започнахме да виждаме възвръщането на разума на човечеството. До известна степен у хората се пробужда мисълта за деградацията им и са нащрек да подобрят състоянието си. Те мислят, планират и скицират за по-добро състояние от това, на което били подчинени под властта на звероподобните сили, но преди да признаят Бог и властта му над всички тях, те ще преживеят още едно по-страшно подобие на лудост, от която болест ще се пробудят слаби, безпомощни и изтощени, но с до такава степен възстановен разум, та да признаят и се поклонят на авторитета на онзи, който идва да възстанови наново изгубената дълго време първоначална власт на постоянната основа за преживяване и познаване както на добро, така и на зло.

Наистина се очакват да се случат велики неща, както и ние очакваме, през следващите двадесет и шест години*, всички настоящи правителства ще бъдат прекатурени и стопени. Но ние живеем в особено и специално време- „Денят на Бог Йехова“, в който нещата кулминират бързо, както е писано: „Кратко дело ще извърши Господ на земята“ (Виж I том, глава XV). През последните единадесет години тези неща са проповядвани и публикувани по същество така, както са изложени по-горе. През това кратко време, развитието на влиянията и средствата за подкопаване и премахване на най-силните империи на земята, се оказва

благоприятно за тази цел. По това време комунизмът, социализмът и нихилизмът достигат огромни размери и вече причиняват голяма загриженост сред управниците на земята, чиито сърца се свиват от страх в очакване на онова, което идва на земята, защото сегашните сили били силно разклатени и в края на краищата ще преминат с голям шум.

В предвид на това силно библейско доказателство относно Времената на езичниците, ние разглеждаме като установена истина, че окончателния край на царствата на този свят и пълното установяване на Божието царство, ще се осъществи в края на 1915 г.* Тогава на молитвата на Църквата откакто нейния Господ заминал – „ Да дойде Царството ти” – ще бъде отговорено; и под тази мъдра и справедлива администрация цялата земя ще се изпълни с Божията слава- със знание, справедливост и мир (Псалм 72:19,Исая 6:3, Авакум 2:14), а Божията воля ще се върши **„на земята, както и на небето.”**

*Виж Предговор на издателите

Твърдението на Даниил, че Божието царство ще бъде установено не след като земните царства са изчезнали , но в дните им, докато все още съществуват във власт и Божието царство ще разбие на късове и погълне всички тези царства (Даниил 2:44) е достойно за особено разглеждане. Така било с всяко от звероподобните правителства. Те съществували преди да придобият световна власт: Вавилон съществувал преди да завоюва Йерусалим и установи властта. (Даниил 2:37,38); Мидоперсия съществувала преди да завладее Вавилон. Така било с всички царства. Те трябвало първо да съществуват и да получат по- висока власт, преди да завладеят

други. Така е и с Божието царство. То съществувало в ембрионална форма в продължение на осемнадесет века, но то, заедно със света било подчинено на „властите, които били“, „определени от Бога“. Преди да завършат „седемте времена“, Божието царство не можело да получи светска власт. Подобно на другите обаче, то трябвало да придобие съответната власт, за да сваля тези царства, преди да ги разбие на парчета.

И така, в „Денят на Бог Йехова“, „Денят на Голямата скръб“, нашия Господ първо взема голямата си власт (досега спяща) и царува, а това ще предизвика скръбта. Въпреки че светът няма да го разпознае за известно време, светиите ще участват в разбиването на парчета на сегашните царства. Не може да има никакво съмнение-писано е: „ За да вържат ръцете им с вериги и благородните им с железни окови, за да извършат над тях написания съд! Тая чест принадлежи на всички негови свети“ (Псалм 149:8,9).”И който победи и опази до край моите дела, нему ще дам власт над народите и ще ги управлява с жезъл железен и ще се строят като съдове гранчарски (империите)“-Откр. 2:26,27; Псалм 2:8,9.

Изследването в предишния том за голямото различие в характера на Божието царство и звероподобните земни царства, ни подготвя също да видим и разликата в начина на воюване. Методите на завоюване и разгромяване ще бъдат много различни от всеки друг метод, който е съществувал преди прекатурването на народите. Онзи, който набира сега голямата си сила, за да царува, е посочен в символа (Откр. 19:15) , като един, чийто **меч излиза от устата му**, „за да удря с него народите и ще ги управлява с жезъл железен.“ Този меч е **истината**. (Еф. 6:17) , а живите свети, както и много от света, сега се използват като Божии войници за премахване на

грешките и злото. Но нека никой прибързано не заключи, че тук се символизира мирното връщане на народите, защото много Писания като тези в Откр. 11:17,18; Даниил 12:1,2 2 Сол.2:8, Псалм 149 и 47, учат точно обратното. Не се изненадвайте тогава, когато в следващите глави представим доказателства, че установяването на Божието царство е вече започнало, че в пророчеството е посочено, че ще започне да упражнява властта си през 1878 г. и битката на Великия Ден на Всемогъщия Бог (Откр. 16:14), която ще завърши през 1915 г.* с пълно премахване на сегашните земни правителства, е вече започнала. Събирането на армиите е ясно забележимо от гледна точка на Божието слово.

Ако зрението ни не е възпрепятствано от предразсъдъци, когато вземем правилно фокусирания телескоп на Божието слово, ще можем да видим ясно характера на много събитията, които ще се случат в „ Денят на Нашия Господ” – и че сме по средата на тези събития и че „ Великият Ден на Неговия Гняв идва.”

Меча на истината, вече изострен, ще помете всяка зла система и обичай- граждански, социален и църковен. Нещо повече, можем да видим, че помитането е започнало: свобода на мисълта, на човешките права, граждански и религиозни, които били изгубени дълго време под властта на крале, императори, папи и синоди, съюзи, традиции и веруя, били отстоявани ,както никога преди. Вътрешния конфликт вече се възбужда: скоро ще избухне като подяждащ огън, а човешките системи и грешки, които от векове оковавали истината и потискали стенещото творение, ще трябва да се стопят пред него. Да, истината – широкото ѝ разпространение и нарастващото знание за нея- е меча, който обърква и наранява главите в много страни. (Псалм 110:6).

И все пак какво благословение се крие в тази скръб: Тя ще подготви човечеството за по- пълно възприемане на правдата и истината под Царството на Царя на правдата.

Както хората евентуално ще разберат, справедливостта е линията, а правдата- тегликата. (Исаия 28:17). Те ще научат също, че само точните и справедливи правила могат да осигурят благословенията, които всички желаем. И изцяло обезсърчени от собствените си пътища и мизерните плодове на себелюбието, те ще приветстват и радостно ще се подчинят на праведния авторитет, който ще поеме контролът и по такъв начин, както е писано: „ желаното на всички народи ще дойде”- Божието Царство под абсолютния и неограничен контрол на Бог Йехова.

Ние живеем и преживяваме

Във велико и ужасно време

И от век на век се говори,

Да бъдеш жив е сублимно

Храс! Грохот сред народите

Желязо троши клеят:

Храс! Какво звучи? „Това

Създание стене за по- добър ден.

„Присмехулникът се смее, Небесата се взират,

Ще бъде унищожен за час

Виж пророческата истина се открива!

Гледай! И пази дрехата си бяла.

О, отдай цялата си душа

Да търси истината дори надалече!

Удряй! Нека всеки нерв и сухожилие

Да казват вечно- кажи за Бог!